

Yalnızlık Yolu

– KenanDEMİREL · 11 Aralık 2020

Yüzüne baktığımda bir kitaptı okuduğum,
Asra yakın bir hikâyeydi.
En dokunaklı ve yalın anlamların kelimesiydi,
En derine işleyen bir sızıydı duyduğum.
Tufanı dinmiş bir dağ başı sessizliği,
İzleri görünür koyak ve yamaçlarda.
Bozkırın çığılığını ancak bu yürek duyar,
Ve etrafta dönen kimsesizliği.
Anlattın masum ve muhkem duruşunla,
Dünyanın anlamı nereye çıkar,
Hülasası gözlerinin inişindeydi,
Derin bir ırmak gibi akardın her susuşunla.
Bilirdin zamanın toprağı nasıl öğüttüğünü,
Tohumun can taşıdığını,
Fidanın meyveye döneceğini,
Suyun bir çocuğı nasıl büyüttüğünü.
Gezdiğin her yere izler bıraktın,
Ve taşıdın göz aydınlığını bir yağmur gibi,
Birde suyu kesilirse pınarın,
Karanlığın içine bakar gibi bakardın.
Kapılar, kapılar neden kapalıdır,
Bir tıkırtıya hasret kalır kulaklar.
Duvarda asılı fotoğraflar,
Gün ışığı hatıralara açılırlar.
Gölgeler geçer pencereden,
Beyaz perdenin iğne oyasında gezen,
Yürek özlenenini görmek ister,
Ve sonra sorardın; neden, neden, neden?
Türküler tekrar yakılırdı dilinden.
“Yastadır da deli gönül yastadır,
Gelir diye kulaklarım sestedir.”
İçerin büngülderdi ve bu gelirdi elinden.
Son vardığın yer başkaydı öncekinden,
Söylediğın anladığımdan çoktu.
Takat yoktu da yaşamak iyiydi,

Ellerin de sođuktu her zamankinden.
Sükûtun buhur ve gül kokulu,
Vedalařmaya dil varmaz,
Ađlamaya hal kalmaz,
Ve baki âleme çıkar yalnızlığın müşkûl yolu.

Kenan DEMİREL